

213. Πάντας οὖν ἀναθορυβῆσαι καὶ κελεύειν εἰσιέναι καὶ κατακλίνεσθαι, καὶ τὸν Ἀγάθωνα καλεῖν αὐτόν. καὶ τὸν ἰέναι ἀγόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδήσοντα, ἐπίπροσθε τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα οὐ κατιδεῖν τὸν Σωκράτη, ἀλλὰ καθίζεσθαι παρὰ τὸν (b) Ἀγάθωνα ἐν μέσῳ Σωκράτους τε καὶ ἐκείνου· παραχωρῆσαι γὰρ τὸν Σωκράτη ὡς ἐκεῖνον κατιδεῖν. παρακαθεζόμενον δὲ αὐτὸν ἀσπάζεσθαι τε τὸν Ἀγάθωνα καὶ ἀναδεῖν. Εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀγάθωνα Ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα ἐκ τρίτων κατακέηται. Πάνυ γε, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· ἀλλὰ τίς ἡμῖν ὄδε τρίτος συμπότης; καὶ ἅμα μεταστρεφόμενον αὐτὸν ὄραν τὸν Σωκράτη, ἰδόντα δὲ ἀναπηδῆσαι καὶ εἰπεῖν ὦ Ἡράκλεις, τουτί τί ἦν; Σωκράτης οὗτος; ἔλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα (c) κατέκεισο, ὥσπερ εἰώθεις ἐξαίφνης ἀναφαίνεσθαι ὅπου ἐγὼ ὦμην ἦκιστα σε ἔσεσθαι. καὶ νῦν τί ἦκεις; καὶ τί αὖ ἐνταῦθα κατεκλίνης; ὡς οὐ παρὰ Ἀριστοφάνει οὐδὲ εἴ τις ἄλλος γελοῖος ἔστι τε καὶ βούλεται, ἀλλὰ διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον κατακείσῃ. Καὶ τὸν Σωκράτη, Ἀγάθων, φάναι, ὄρα εἴ μοι ἐπαμύνεις· ὡς ἐμοὶ ὁ τούτου ἔρωσ τοῦ ἀνθρώπου οὐ φαῦλον πρᾶγμα γέγονεν. ἀπ' ἐκείνου γὰρ τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ τούτου (d) ἠράσθην, οὐκέτι ἔξεστίν μοι οὔτε προσβλέψαι οὔτε διαλεχθῆναι καλῶ οὐδ' ἐνί, ἢ οὔτοσιν ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν θαυμαστά ἐργάζεται καὶ λοιδορεῖται τε καὶ τῷ χεῖρε μόγις ἀπέχεται.

Ὅλοι ἔκαναν κάποια κίνηση καὶ τον προέτρεψαν νὰ μπει καὶ νὰ ξαπλώσει, καὶ ὁ Ἀγάθωνας τον κάλεσε προσωπικά. Κι αὐτὸς μπῆκε καθοδηγούμενος ἀπὸ τους ἀνθρώπους που τον κατεύθυναν βοηθώντας τον, ἔχοντας ταυτόχρονα ἀφαιρέσει τις ταινίες ἀπὸ το κεφάλι του γιὰ νὰ στεφανώσῃ τον Ἀγάθωνα, καὶ, ἐνῶ ὁ Σωκράτης ἦταν μπροστὰ στα μάτια του, δὲν τον πρόσεξε, ἀλλὰ κάθισε δίπλα στον Ἀγάθωνα, ἀνάμεσα σ' αὐτόν καὶ το Σωκράτη. Γιὰ νὰ τον διακρίνει καλύτερα ὁ Σωκράτης εἶχε τραβηχτεῖ λίγο. Εκείνος, ἀφοῦ κάθισε δίπλα του, ἀσπάστηκε καὶ τον Ἀγάθωνα καὶ στη συνέχεια τον στεφάνωσε με τις ταινίες.

Εἶπε λοιπὸν τότε ὁ Ἀγάθωνας: «θεράποντες! Βγάλτε τα παπούτσια του Ἀλκιβιάδη, ὥστε νὰ κατακλιθεῖ ἀνετα ἀνάμεσα σε ἄλλους δυο.»

«Σωστά,» εἶπε ὁ Ἀλκιβιάδης. «Ἀλλὰ, ποίος εἶναι ὁ τρίτος συμπότης τῆς παρέας;» Καὶ τὴν ἴδια ὥρα, γυρνώντας το κεφάλι του, ἀντίκρισε τον Σωκράτη.

Μόλις τον εἶδε, πετάχτηκε ὀρθιος καὶ εἶπε. «Μὰ τον Ἡρακλή, τί ἦταν αὐτό; Βρε Σωκράτη, ἐδῶ ἦσουν ξαπλωμένος καὶ με παραμόνευες πάλι, ὅπως συχνὰ κάνεις, με σκοπὸ νὰ πεταχτεῖς ξαφνικά μπροστὰ μου, ἐκεῖ που ἐγὼ καὶ στοίχημα θὰ ἔβαζα ὅτι δὲν μπορούσες νὰ βρίσκεσαι; Καὶ τώρα γιὰτί ἔχεις ἐρθῆ; Γιὰτί κάθισες σ' αὐτὴ τὴ θέση; Πῶς καὶ δὲν κάθισες πλάι στον Ἀριστοφάνη ἢ ἀν ὑπάρχει κάποιος ἄλλος που προκαλεῖ ἢ του ἀρέσει το γέλιο, ἀλλὰ κατάφερες νὰ κατακλιθεῖς δίπλα στον πιο ὄμορφο ἀπὸ τους παριστάμενους;»

Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπε: «Ἀγάθωνα, κοίτα νὰ με υπερασπιστεῖς, γιὰτί τον ἔρωτα αὐτοῦ του ἀνθρώπου ἐγὼ δὲν τον θεωρῶ ἀνήθικο. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, που ἐγίνα ἐραστής του, δὲν μπορῶ οὔτε το βλέμμα μου νὰ ρίξω οὔτε καὶ νὰ διαλεχθῶ, ἔστω καὶ με ἕναν ὄμορφο ἀνθρώπο, χωρὶς αὐτὸς ἐδῶ νὰ προβαίνει σε πρωτότυπες ἐνέργειες καὶ νὰ με μειώνει καὶ νὰ με χλευάζει, ἐπειδὴ εἶναι ζηλότυπος καὶ φθονερός, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας δὲν σηκώνει τα χέρια του.

ὄρα οὖν μή τι καὶ νῦν ἐργάσεται, ἀλλὰ διάλλαξον ἡμᾶς, ἢ ἔαν ἐπιχειρῆ βιάζεσθαι, ἐπάμυνε, ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν πάνυ ὀρωδῶ. Ἄλλ' οὐκ ἔστι, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, ἔμοι καὶ σοὶ διαλλαγή. ἀλλὰ τούτων μὲν εἰς αὐθίς σε τιμωρήσομαι· νῦν (ε) δέ μοι, Ἀγάθων, φάναι, μετὰδος τῶν ταινιῶν, ἵνα ἀναδῆσω καὶ τὴν τούτου ταυτηνὴ τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν, καὶ μή μοι μέμφηται ὅτι σὲ μὲν ἀνέδησα, αὐτὸν δὲ νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώπους, οὐ μόνον πρόην ὥσπερ σύ, ἀλλ' ἀεὶ, ἔπειτα οὐκ ἀνέδησα. καὶ ἅμ' αὐτὸν λαβόντα τῶν ταινιῶν ἀναδεῖν τὸν Σωκράτη καὶ κατακλίνεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ κατεκλίνη, εἰπεῖν· Εἶεν δὴ, ἄνδρες· δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν. οὐκ ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον· ὠμολόγηται γὰρ ταῦθ' ἡμῖν. ἄρχοντα οὖν αἰροῦμαι τῆς πόσεως, ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πῖντε, ἑμαυτόν. ἀλλὰ φερέτω, Ἀγάθων, εἴ τι ἔστιν ἔκπωμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον, ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ὀκτῶ κοτύλας χωροῦντα.

Κοίτα λοιπόν, μήπως και τώρα κάνει κάτι παρόμοιο· γι αυτό συμφιλίωσε μας και, σε περίπτωση που προσπαθήσει να ασκήσει βία, να με υπερασπιστεί, γιατί εγώ τη μανία και την αγάπη για τον εραστή αυτού του ανθρώπου εγώ την τρέμω πραγματικά.»

«Δεν είναι δυνατόν,» εἶπε ο Αλκιβιάδης «να γίνει συμφιλίωση ανάμεσα σε σένα και σε μένα. Βέβαια για αυτά θα σε τιμωρήσω ξανά.

Τώρα όμως, Ἀγάθωνα, να μου ξαναδώσεις τις ταινίες για να στεφανώσω και αυτοunuό ετούτο δω το θαυμάσιο κεφάλι, για να μη μου παραπονιέται ὅτι εσένα μόνο στεφάνωσα, και εκείνον που ξεπερνά στους λόγους ὅλους τους ἀνθρώπους, ὄχι μόνο χθες, ὅπως εσύ, ἀλλὰ συνέχεια, δεν τον στεφάνωσα.» Και αμέσως, αφού πήρε μερικές από τις ταινίες, στεφάνωσε τον Σωκράτη και ξάπλωσε πλάι.

Μόλις τακτοποιήθηκε ξαπλώνοντας, εἶπε: «Ἐμπρός λοιπόν ἄντρες! Μου φαίνεστε τελείως ξενέρωτοι. Δεν πρέπει να χάνετε καιρό ἀλλά να πίνετε· ἄλλωστε αυτά ἔχουν συμφωνηθεῖ ανάμεσά μας.

Και επιλέγω τον εαυτό μου, μέχρι **και σεις να ἔρθετε στα γράδα σας**, σαν αρχηγό της οἰνοποσίας. Ἀγάθωνα, φέρε, αν ἔχεις, κανένα μεγάλο ποτήρι. Μάλλον δεν θα χρειαστεί. Σερβιτόρε, πιάσε εκείνη την κανάτα που είναι για να παγώνει το κρασί!,» σαν την εἶδε να χωράει κάτι παραπάνω ἀπὸ οχτῶ κοτύλες.